

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **I. P.**, zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem AK v Hradci Králové, U Soudu 388, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, za účasti **1. Ing. M. Ch.**, a **2. JUDr. J. H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 17. 9. 2012, zn. 12272/UP/2012/Bo, t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000,--Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou došlou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 25. 10. 2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2012, zn. 12272/UP/2012/Bo, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. května 2012, č.j. MMHK/069455/2012, o nepovolení výjimky z ustanovení § 5 odst. 2 vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění, a toto prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Žalobce je napadl žalobou, v níž navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobou bylo napadnuto rozhodnutí týkající se nepovolení výjimky z technických požadavků na stavby (viz § 169 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu – stavební zákon), tedy druh rozhodnutí, na něž je v judikatuře Nejvyššího správního soudu pohlíženo jako na rozhodnutí předběžné povahy, které je samostatně vyloučené ze soudního přezkumu. Soudní ochrana proti takovému rozhodnutí je proto spojována až s konečným rozhodnutím ve věci samé. V tomto směru lze především odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2013, č.j. 8 As 8/2011-66, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil závěr, že „rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.“ Tytéž principy přezkumu platí z povahy věci i pro výjimky z technických požadavků na stavby.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce požádal dne 15. 11. 2010 Magistrát města Hradec Králové o povolení výjimky z ustanovení § 5 odst. 2 vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění, a to za účelem realizace půdní vestavby obytného domu čp. 112 v Hradci Králové 4 – Kuklenách na st. parc. č. 118/1 v kat. území Kukleny. Konkrétně jde o výjimku z ustanovení týkající se odstavných a parkovacích stání. Tomu odpovídá i obsah žaloby, z něhož lze dovozovat přesvědčení žalobce, že podmínky pro povolení žádané výjimky splňuje.

Na základě uvedeného krajský soud konstatoval, že předmět žalobou napadeného rozhodnutí nevyvolává žádné bezprostřední právní účinky na práva či povinnosti kohokoliv, že je pouze jedním z podkladů teprve následných řízení o povolení žalobcem zamýšlené stavby. Takže ani v případě kladného rozhodnutí o žádosti o předmětnou výjimku by s půdní vestavbou obytného domu čp. 112 nemohlo být bez dalšího započato, stejně tak jako negativním rozhodnutím o ní ještě nebyla tato stavba zamítnuta zákonem stanoveným způsobem. K tomu může dojít pouze ve vlastním povolovacím řízení, ať již územním či stavebním (prvoinstanční správní rozhodnutí mluví o výjimce pro územní řízení na změnu stavby). Není přitom směrodatné, že rozhodnutí o udělení či neudělení dané výjimky ve své podstatě předurčuje rozhodnutí ve věci samé. Jakkoli totiž nelze brojit přímo proti rozhodnutí o výjimce z technických požadavků na stavby, zcela jistě lze brojit proti jeho důsledkům, tj. např. proti vydání nebo nevydání přivolení stavebního úřadu k ní. Samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky však není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení, neboť jde pouze o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti s územním, stavebním nebo jiným řízením vedeným podle stavebního zákona, a teprve výsledek tohoto řízení je způsobilý skutečného zkrácení práv účastníků řízení. Posouzení splnění technických požadavků na stavby, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků, tak není vyloučeno ze soudní ochrany, když jejich soudního přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního

rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního. Z uvedeného lze tak jednoznačně dovodit, že žalobou napadené rozhodnutí o výjimce z technických požadavků na výstavbu je právě tím rozhodnutím, které není samostatně přezkoumatelné podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to i v kontextu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2013, č.j. 8 As 8/2011-66.

Za tohoto stavu nezbylo, než konstatovat, že žalobce podal nepřipustnou žalobu ve smyslu § 68 písmeno e) a § 70 písmeno a) s.ř.s. V nich se totiž stanoví, že žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí (úkonu), které je z přezkoumávání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno, a to je mimo jiné právě i v případě, jedná-li se o rozhodnutí či úkon, které nejsou správními rozhodnutími v materiálním slova smyslu. Právě takovýmto rozhodnutím – úkonem žalované rozhodnutí je, když se jím nezakládají, nemění ani neruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby, respektive není rozhodnutím o výše uvedené žádosti žalobce s materiálním a vykonatelným výsledkem. Žalobou napadené rozhodnutí proto není ani správním rozhodnutím, jež má na mysli § 65 odst. 1 či 2 s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobu ve výroku I. odmítl, neboť je podle citovaného zákona nepřipustná.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno (viz výrok II.).

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Protože řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, bylo zároveň ve výroku IV. rozhodnuto dle § 10 odst. 3 první věty zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, o vrácení již zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,-Kč, který bude vrácen Krajským soudem v Hradci Králové po právní moci rozhodnutí.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který

o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. října 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu